

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9150 af 15/10/1992 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-48-92 om opholdskommune - flyttehjælp - boligmæssig forbedring - stedlig kompetence - campingvogn

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21020-90

Ankestyrelsens principafgørelse O-48-92 om opholdskommune - flyttehjælp - boligmæssig forbedring - stedlig kompetence - campingvogn

Resume:

3 dages ophold i en campingvogn medførte ikke, at et ungt par er hvervede ny opholdskommune i B kommune, hvor campingvognen stod.

Fraflytningskommunen A fandtes derfor at have været stedlig kompetent til at behandle parrets ansøgning om hjælp til flytning til et hus beliggende i C kommune.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 817 af 6. december 1990 - § 10, stk. 1

Sagsfremstilling:

Et samlevende par, M og H, med et barn på 8 måneder flyttede den 1.marts 1990 til A kommune, hvor de havde lejet et værelse i en 4 værelses lejlighed.

M aftalte den 19. marts 1990 med A kommune, at de skulle møde i socialforvaltningen omkring 1. april 1990 for at få kontanthjælp.

De mødte den 2. april 1990. De forhørte sig samtidig om kommunen kunne hjælpe dem med at skaffe en bolig. Fredag den 27. april 1990 oplyste parret, at de var blevet bedt om at flytte enten samme dag eller den følgende.

De oplyste, at de fortsat ikke havde noget sted at flytte hen, hvor de kunne tilmelde sig en adresse, men de havde fået lov til i 14 dage at låne en campingvogn, der stod i B kommune. De ville rejse derned og lede efter en bolig. De blev opfordret til straks at ringe til socialforvaltningen, når de havde fundet noget, således at forvaltningen kunne kontakte den kommune, hvor boligen lå.

Tirsdag den 1. maj 1990 meddelte parret telefonisk A kommune, at de havde mulighed for at leje et hus i C kommune, hvor boligudgiften udgjorde 2.600 kr. pr. måned og depositum 2.600 kr. M mødte fredag den 4. maj 1990 i socialforvaltningen i A kommune medbringende en lejekontrakt. Han oplyste, at huset var blevet sat i stand med bl.a. tapet og ny hoveddør.

A kommune anmodede samme dag telefonisk C kommune om samtykke efter bistandslovens § 47, stk. 2 til at yde flyttehjælp.

C kommune afslog at meddele samtykke, da C kommune ikke fandt boligen i rimelig stand. Kommunen henviste til, at de tidligere havde anbefalet en familie, der boede i boligen, til en anden bolig. A kommune anså flytningen for en væsentlig forbedring af parrets boligmæssige forhold, jf. bistandslovens § 47, stk. 1 og lagde vægt på, at parret havde oplyst, at boligen var blevet istandsat, og at parret var boligløse og opholdt sig i en campingvogn.

Efterfølgende gjorde C kommune amsankenævnet opmærksom på, at lejekontrakten efter kontraktens underskrivelse havde fået en tilføjelse om, at lejemålet var indgået for 3 måneder ad gangen, idet huset var til salg.

Amsankenævnet fandt, at C kommune med rette havde afslået A kommunes anmodning om samtykke efter bistandslovens § 47, stk. 2, til at yde flyttehjælp.

Amsankenævnet begrundede sin afgørelse med, at parret på ansøgningstidspunktet havde ophold i B kommune, hvorfor A kommune ikke efter bistandslovens § 10, stk. 1, var rette myndighed ved sagens behandling.

Amsankenævnet har efterfølgende over for Ankestyrelsen oplyst, at som følge af at A kommune havde ydet den omhandlede flyttehjælp uden at være stedlig kompetent, var kommunen pligtig at yde C kommune refusion efter de herom gældende regler i bistandslovens § 47, stk. 2.

Sagen blev anket af A kommune, der bl.a. anførte at parret og deres barn ikke ved flytning i 14 dage til en campingvogn i B kommune skønnedes at have erhvervet selvstændig bopæl og opholdskommune, jf. bistandslovens § 10, at parret på ansøgningstidspunktet om hjælp til ny bolig fortsat havde bopæl i A kommune, og at boligen under alle omstændigheder måtte anses for en forbedring af parrets boligmæssige forhold.

Sagen blev behandlet i principielt møde til afklaring af, hvorvidt det forhold, at A kommune ikke havde været anset for stedlig kompetent skulle bevirke, at A kommune var pligtig til at yde C kommune refusion efter de i bistandslovens § 47, stk. 2, gældende regler.

Afgørelse:

A kommune fandtes at have været stedlig kompetent til at behandle parrets ansøgning om flyttehjælp.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at parret ikke efter 3 dages midlertidigt ophold i en campingvogn i B kommune kunne anses for at have erhvervet selvstændig opholdskommune i kommunen, og at parret allerede ved deres henvendelse i socialforvaltningen i A kommune fredag den 27. april 1990 måtte anses for at have søgt om flyttehjælp med henblik på en kommende bolig. Ansøgningen blev konkretiseret tirsdag den 1. maj 1990.

Flytningen til C kommune fandtes samtidig at have medført en bolig mæssig forbedring for parret, jf. bistandslovens § 47, stk. 1.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på parrets meget dårlige boligforhold i en campingvogn med et 9 måneder gammelt spædbarn.

Betingelserne for at A kommune kunne yde hjælp til flytning måtte herefter anses for at have været opfyldt, hvorfor C kommune måtte anses for retlig opholdskommune for parret.

Ankestyrelsen ændrede således amsankenævnets afgørelse. Ankestyrelsen tilføjede samtidig, at efter styrelsens opfattelse burde konsekvensen af, at amsankenævnet ikke anså A kommune for kompetent til at behandle sagen have været en hjemvisning af sagen til den stedlig kompetente myndighed.